

Via Francigena - 750 km fra Pavia til Rom – efteråret 2014

En praktisk rejsebeskrivelse.

Efter i mere end 10 år at have gået på de mest kendte caminoer i Spanien, vendte jeg sidste år blikket uden for Spaniens grænser. I foråret gik jeg den portugisiske camino og i efteråret faldt mit valg på den italienske Via Francigena.

Ruten, der første gang blev gået af ærkebiskoppen af Canterbury i slutningen af 900 tallet, starter altså i England, hvor man sejler over kanalen til Frankrig. Herfra fortsætter man ned gennem Frankrig til Svejts og Italien, hvor man kommer over grænsen ved Skt. Bernhardpasset.

I alt er ruten på ca. 2000 km, hvoraf de 1000 km forløber i Italien. Jeg mødte flere som var startet i Gran San Bernardo, og som kunne fortælle at nedstigningen i alperne var utrolig smuk, men også meget hård. Passet lukker for fodfolket i slutningen af september, hvilket man skal være opmærksom på, hvis man ønsker at starte derfra.

Jeg selv valgte at starte i byen Pavia, som ligger ca. 30 km syd for Milano, hvortil jeg fløj den 16.9.14. Der går en lufthavnsbus til Milano Stazione Central, hvorfra der går intercitytog til Pavia. Så det er et nemt og praktisk sted at starte.

Forberedelse

Som forberedelse hjemmefra brugte jeg Via Francigenas officielle hjemmeside: <http://www.viefrancigene.org>, og <http://www.viefrancigene.it/>, som er foreningen af caminoens venners side. Begge sites har sider med engelsk oversættelse. Personligt syntes jeg bedst om sidstnævnte, hvor man finder alle de oplysninger, man har brug for. Herfra bestilte jeg pilgrimspas via e-mail og købte de to meget handy og meget anvendelige kortbøger, hvor ruten gennem Italien er delt op i henholdsvis 21 og 23 etaper. Desuden kan man printe to oversigter over overnatningsmuligheder, en med steder for pilgrimme og en med steder for almindelige turister.

Hvis man medbringer en smartphone, kan man også downloade hver enkelt etape på sin telefon. Jeg brugte Pocket Earth, som er en fantastisk app, hvori du kan åbne dagens etape, og gps'en vil altid fortælle dig om du er på rette vej. Det giver en dejlig tryghed, synes jeg, specielt når man som jeg går alene. Men det kræver naturligvis at man kan finde noget Wi-Fi, hvilket ikke altid var muligt ude på landet.

Rutebeskrivelse

Jeg startede på rutens officielle etape 14 – Pavia – Santa Cristina – 27,9 km. Den havde sværhedsgrad medium i kortbogen, da der stort set ingen stigninger var. Herefter fulgte jeg stort set etaperne i bogen, som opererer med sværhedsgraderne: let, medium, udfordrende og meget udfordrende. De få *meget udfordrende* etaper delte jeg dog op i to, og etaperne op til Passo della Cisa i 1200 meters højde, forkortede jeg også. Jeg holdt hviledag i Lucca, Sienna og La Bolsena og var fremme i Rom præcis 5 uger efter min start.

De første 5 etaper gik ruten meget lige ud og fulgte ofte mindre landeveje. Landskabet var en smule ensformigt med mange visne majsmarker. Efter byen Fidenza begyndte bjergene at kunne skimtes og landskabet ændrede sig. Der kom nu flere og flere stigninger på ruten. Den første kraftige stigning kom da jeg skulle op over passet Passo della Cisa i mere end 1.000 meters højde. Det var hårdt, men udsigten heroppefra ud over de grønne bjerge var fantastisk smuk.

Vel nede igen fulgte der 4 lange og hårde etaper med varierende stigninger, indtil jeg nåede til byen Lucca i det smukke Toscana. Her var en hviledag på sin plads. De seks etaper mellem Lucca og Siena var nok turens smukkeste. Man går igennem Toscanas bølgende landskab og har hele tiden et fantastisk vue udover vinmarker, oliventræer, cypresser og smukke huse. Etaperne er forholdsvis nemme (medium) og man ender hver dag i en smuk og vedligeholdt middelalderby. Da Siena bestemt er en meget seværdig by, ikke mindst pga. dens imponerende katedral, blev jeg også der en ekstra dag.

Herefter ændrede landskabet sig endnu engang, og ruten gik nu op over et nyt lille pas i 800 meters højde, hvor den smukke lille by, Radiocofani, ligger. Udsigten over bjergene på vej nedad var vidunderlig, og efter et par etaper endte jeg i byen Bolsena med den store, smukke sø Lago de Bolsena. Også her blev jeg en ekstra dag og hvilede kroppen inden de sidste 7 etaper.

De første par dage var der igen mange op- og nedstigninger, men heldigvis var etaperne under 20 km, så det var ikke så hårdt. Landskabet i regionen Lazio er også smukt, men landsbyerne kan ikke hamle op med dem i Toscana, og det sidste stop i La Storta, er faktisk bare en forstad til Rom. De resterende 17 km til Rom foregår på trafikerede indfaldsveje og er bestemt ikke behagelig at gå på. Heldigvis går man til allersidst igennem en smuk park, Parco di Monte Mario, som ligger opad en lille bjergskråning. Herfra får man det første, fantastiske syn ud over Rom og Peters Kirken.

Overnatning

Der er endnu ikke så mange deciderede pilgrimsherberg, som der fx er på de kendte ruter i Spanien. Men en 4-5 stykker boede jeg dog på. De fleste nætter overnattede jeg i klostre eller i lokaler, som kirken havde stillet til rådighed i menighedshusene. På klostrene sov man typisk i nedlagte "celler", som munke og nonner havde boet i tidligere. Kvaliteten af disse var meget svingende, ligesom prisen var. De gode steder kostede mellem 10-15 €, mens man på de mere "ydmyge" kunne nøjes med en beskedne donation. Prisen for at sove på et pilgrimsherberg var også dyrere end i Spanien, nemlig mellem 10 og 15 €.

Nogle gange tillod jeg mig selv lidt mere "luksus" og tog et værelse på et albergo (lille hotel). Priserne for et enkeltværelse lå for det meste på 35 €, men fandtes dog både

billigere og dyrere.

For at kunne overnatte på klostrene og pilgrimsherbergerne kræves et pilgrimspas (se ovenfor).

Afmærkning

Jeg synes at ruten var rimeligt afmærket. Der var forskellige former for skiltning og forskellige ikoner, som man hurtigt lærer at genkende. Som i Spanien var det også her sådan, at der i visse områder var overflod af skiltning, og i andre så sparsomme at man let kunne fare vild, hvis man ikke som supplement har et detaljeret kort eller en gps (se ovenfor). Så det vil jeg varmt anbefale.

Vejret

Som sagt gik jeg i september og oktober, som jeg var blevet anbefalet. Jeg var yderst heldig med vejret, da det var varmt, omkring 25-30 gr., og ofte lidt diset eller halvskyet, så solen ikke stegte. Men det var en speciel indian summer. Selv italienerne var meget overraskede. I hele august måned havde det regnet næsten uafbrudt.

Så det med at vide hvordan vejret arter sig, er efterhånden meget svært. Men jeg kan anbefale at gå ruten i september- oktober, og jeg tror bestemt også er maj – juni er nogle gode måneder at gå i.

Konklusion

Jeg synes at Via Francigena er et rigtig godt alternativ til de spanske ruter, og Italien er et fantastisk dejligt land. Der går endnu ikke så mange mennesker, hvilket jeg synes er herligt. I starten gik jeg lange strækninger uden at møde andre vandrere, og jeg overnattede også flere gange alene på klostrene. Fra lidt nord for Lucca begyndte der imidlertid at komme flere på stierne.

Jeg vil derfor også anbefale, at man har prøvet en enkelt anden rute, fx Den franske Rute i Spanien, før man drager ud på denne her.

Via Francigena fortsætter i øvrigt mod sydøst fra Rom til Brindisi på Italiens sydøstkyst. Denne rute skulle, så vidt jeg har forstået det, ikke være så godt afmærket endnu.

Udover Via Francigena findes der også en rute kaldet Via di Francesco (eller Via francesca), som går fra La Verna til Assisi og videre til Rom. Denne rute skulle man kunne gå på ca. 3 uger.

Så drømmer man om at tage på pilgrimsvandring i Italien er der altså flere muligheder. Jeg ønsker alle, der begiver sig ud på en af ruterne, en rigtig god tur.